

[Erik Kragh.]

en mulighed for at udvikle sig til et i økonomisk, politisk og socialt henseende frit samfund, hvor mennesket har en menneskeværdig fremtid. Denne mulighed ville for overskuelig fremtid gå tabt, dersom kommunisterne nåede deres mål. Hertil kommer, at hvis USA opgav Sydvietnam, ville det være en opmuntring til aggression både i Sydøstasien og andre steder, og tilliden til, at USA ville opfylde sine forpligtelser, ville blive røkket.

Det er derfor med rette, at præsident Johnson i sin tale fremhævede, at de sidste 3 års fremgang i Asien ville have været langt mindre sandsynlige, om ikke umulige, hvis ikke USA og dets allierede havde stået fast i Vietnam.

Det er mere end Vietnam, der står på spil, det er hele Sydøstasiens fremtid, og det er spørgsmålet, om man skal opmuntres i troen på, at de såkaldte nationale befrielseskrige skal være midlet til en stykkevis erobring af det ene land efter det andet.

Der er heldigvis intet, der tyder på, at USA vil trække sig ud af Vietnam uden en løsning, der sikrer imod en kommunistisk magtovertagelse, altså uden en løsning, som sikrer det syvietnamesiske folks frihed til selv at vælge. USAs mål vil stadig være det samme, som det hele tiden har været, ikke en egentlig militær sejr, men at overbevise aggressorerne om, at det ikke med væbnet magt kan underlægge sig Sydvietnam. At en ændret strategi vil blive gennemført, er sandsynligt, det vil i højere grad blive sydvietnameserne selv, der må bære byrderne. De må vise, at de selv ønsker og kan modstå aggressionen fra nord.

Bombestoppet omfatter 90 pct. af Nordvietnams befolkning og alle de store byer. At man er nødt til at undtage den sydligste del, den, der ligger op ad den demilitariserede zone, og opretholde bombningen af denne del, er indlysende, fordi der her foregår en del af kampen på jorden i Sydvietnam; men jeg vil villigt indrømme, at også jeg er forbavset over, at der har været bombet 300 km nord herfor. Forhåbentlig vil dette ordne sig i de kommende dage.

Præsident Johnsons tilbud om forhandlinger er et storsindet forsøg på at få standset krigen. Dette er så meget mere klart, som det ikke er et valgpolitisk træk, da

præsidenten jo har erklæret ikke at ville modtage nominering til præsidentvalget. Ansvar for, at forhandlinger kommer i stand, ligger nu i Hanoi, vel at mærke forhandlinger, der er positive, og ikke fra kommunistisk side blot betragtes som et middel til at vinde den krig politisk, som man ikke kunne vinde militært, altså forhåbentlig ikke forhandlinger som dem, vi oplevede i Korea, som kommunisterne trak i langdrag i 2 år, idet de samtidig foretog det ene angreb efter det andet med det resultat, at FN-styrkerne havde et tab på 200.000 mand under forhandlingerne. Man kan kun ønske, at Hanoi ikke vil vurdere situationen forkert, for som præsidenten sagde i sin tale: De Forenede Stater vil ikke acceptere en falsk løsning på denne lange og heftige strid og kalde det en fred. Præsidenten har hermed åbnet muligheden for forhandlinger, åbnet muligheden for, at hans efterfølger kan videreføre disse forhandlinger, men man må også håbe, at man i Hanoi er klar over, at efterfølgeren — hvem det så bliver — vil have 4 år foran sig og vanskeligt vil være i stand til at føre en politik, der adskiller sig ret meget fra den, præsident Johnson har været tvunget til at føre. Præsident Johnson arvede jo denne politik fra præsident Kennedy, der igen arvede den fra præsident Eisenhower.

Frode Jakobsen: Jeg forstår det, om udenrigsministeren og dermed regeringen foretrækker at være tilbageholdende om Vietnam i dag. Ja, jeg forstår anerkendelsen fra udenrigsministerens side af USAs sidste skridt.

Det er kun et lille skridt, men ethvert lille skridt har værdi. Og jeg mener, at vi hellere skal være for generøs i vor anerkendelse af USA, ja, oven i købet, at vi hellere skal være en smule for godtroende, end nu demonstrere en uovervindelig mistillid og skabe det indtryk, at vi er mere interesseret i at angribe USA end i fred i Vietnam. Amerikanerne må ikke få det indtryk, at det alligevel ikke hjælper noget i forholdet til deres allierede, lige meget hvad de gør. Des mindre vægt vil der i fremtiden blive lagt på vore kritiske ord, de kritiske ord, som vi jo desværre nok også får brug for i fremtiden — jeg ville faktisk være interesseret i, om udenrigs-